

KECSKEMÉTI LAPOK

ELŐFIZETÉSI DÍJ:

Egész évre 5 ft — kr. Negyedévre 1 ft 50 kr.
Félévre . . . 2 . 50 . . . Egy szám ára 12 kr.

Külföldi az év folytatán minden hónap elején lehet.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI HETILAP

MEGJELENIK MINDEN VASARNAP

SZERKESZTŐ LAKIK: III. TIZED, BUDAI-UTCZA, 189. SZ.

KIADÓ-HIVATAL: BUDAI-UTCZA, 186. SZ.

HIRDETÉSI DÍJ:

4 hasábon petit sor 5 kr., többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel árlengedés számít.

Bélyegdíj minden beiktatásért 30 kr.

Kecskemét, 1889. december 7.

Miután úgy is vége felé jár az esztendő: azt hisszük, hogy nem követtünk el szerénytelenséget, ha e helyen egyszer már saját magunkkal is foglalkozva — pro domo irunk néhány sort.

Nagyon jól tudjuk, hogy igen háladatlan munkát végezzünk és épen azért tisztában is vagyunk azzal, hogy ez igénytelen sorok a meglévő állapotokon nem fognak változtatni, de költelességünknek tartjuk, hogy azoknak, kik a helyi sajtó feladatával, annak nehéz munkájával és viszonyaival nem törődnek, azt kicsinylik, és figyelmükre csakis akkor méltatják, ha az érdekeiket szolgálja, — néhány igaz, őszinte szót elmondjunk.

Tény az, hogy a közönség a vidéki sajtótól, talán nem is lehetne okát adni, hogy miért, de többet követel, mint a fővárositól. Határozottan elvárja, megköveteli az olvasó, hogy a vidéki újság saját íze szerint legyen írva, szerkesztve. De miután minden embernek a gusztusát eltalálni nagyon nehéz dolog: így igen természetes, hogy egy vidéki lapnak a sokféle és különböző érdekek összejöttével az úgynevezett közelsímerés, vagy általános megelégedés színvonalára emelkedni nagyon nehéz, de lehetetlen is.

De ne beszéljünk általánosságban, hanem maradjunk itthon és mondjunk el egy pár szót helyi viszonyainkról.

Ma már senki sem méri valamely város vagy ország népének műveltségi fokát a szerint, hogy mennyi szapant fogyaszt; — a műveltségi fok a régi kriteriuma ma már oda módosult, hogy a műveltséget azon szemle táplálék szerint ítélik meg, mely a nép szükségletét kielégíti. Ebből ismét az következik, hogy minden vidéknek, minden városnak szellemi élete hű tükré és visszhangja azon

intelligenciájának, gondolkozásmódnak, mely lakosait áthatja.

Nagyon sokat, igen sokat lehetne társadalmunk szellemi életének sivatásáról beszélni, — de most az egyszerű csak azt a kérdést vetjük fel, hogy ugyan milyen pártolásban is részesülnek nálunk a helyi lapok?

E kérdésre a nagyon egyszerű és keresetlen válasz abból áll, hogy az a pártolás és támogatás, sit venia verbo, melyben városunk lakosságának és intelligenciájának nagy többsége, a helyi lapokat úgy anyagi, mint szellemi tekintetben részesíti, oly csekély, hogy igazán szóra sem érdemes.

Hogy ily nagy városban, mint a miénk, mily kevesen járják, még a jobb módú intelligencia köréből is, — a helyi lapokat, arról a kérelhetetlen számkor tesznek szomorú tanúságot, — de mást is bizonyítanak ezek a számok, t. i. bizonyítják azt a közönyt, mely rajtuk erőt vesz, mikor közügyre, vagy városunk szellemi életének emelésére hozandó bármily csekély áldozatról van szó.

Ha egyesületeink működését kissé közelebbről szemügyre vesszük: bizony nem sok biztatást és örvendetést találunk azok életében; a legszebb, legérettebb eszme megtörik a lelkesedés hiánya, a közöny miatt. Ha pedig akadnak egyesek, kik szabad idejüket nem a kártyával ölik agyon, hanem azt tehetségük és legjobb akaratuk szerint a közügynek, a szellemi élet némi ébrentartásának szentelik és tesznek is valamit: azoknak jutalma legtöbbször a számkor, éretlen gúny, nagyképszerűségi kicsinylés azok részéről, kik ideális célokat nem ismernek, melyeknek keresztülvitele sok munkával és fáradsággal van egybekötve és hozzá még sem anyagi hasznot, sem busás osztalékot nem hoz. Ez a közöny, részvétlenség, mely sokszor még erőltetett gúnyos élczeket is enged meg magának, — szárnyát szegi

azok törekvéseinek is, kik városunk társadalmi és közművelődési ügyét sokszor igazán bámulandó kitartással, önzetlenül szolgálják.

Nálunk a helyi lapoknak minél kevesebb szellemi és anyagi munkása, támogatója, előfizetője van, — de annál több a hivatlan kritikusa. Az igazság érdekében azonban koncedáljuk, hogy lapjaink iránt nagy az érdeklődés — kivált azok előtt, kik a lapokat könyvkereskedésekben, kaszinókban és nyilvános helyeken ingyen szokták olvasni. Rá is zúdul a szerkesztőre a közvélemény zuhanja, ha a lapban nincs valami pikantéria, veszedekedés, a mi a közönség léha részét egyesek rovására mulattatná. De hogyan is prosperálhatna ily körülmények közt a lap? Ha valamely közérdeklő kérdést a főlízinre vet is, figyelmen kívül marad az, mert nem szólnak hozzá még azok sem, kik a hozzászólásra első sorban hivatva volnának. A lapról azt követelik, hogy mindenről tudomása legyen, de a támogatás vajmi csekély.

A vidéki sajtót még hatóságok, testületek, egyesületek is csak félválról veszik; amolyan megszenvedett, megtört, vegetálásra szánt dolognak tartják, melyhez segítő, támogató kéz vajmi ritkán nyúl.

Ezekben akartuk körvonalozni azon helyzetet, melyben a vidéki sajtó vergődik és ha őszinték akarunk lenni: valljuk be, hogy ez bizony nálunk sincs másképpen; pedig városunk lakosságának nagy száma és intelligenciájánál fogva épen az ellenkezőt kellene és lehetne is várni, ha mindenki csak nagyon csekély, parányi részben is hozzájárulna azon épület alkotásához, melynek célja: a modern értelemben kifejezett társadalmi élet felépítése.

Nagyon jól tudjuk, hogy e sorainkkal a meglévő állapotokon nem változtatunk; nem is arrogáljuk ezt magunknak. Célunk csak az volt, hogy a sok

kicsinylő szemrehányással szemben némileg védelmezzük magunkat nem azok előtt, kik semmit sem tesznek, de épen azért a legelső a kritikában, hanem azok előtt akartunk álláspontunkat feltárni, kik városunk értelmi fejlődését akarják és azt őszinte igaz lélekkel szívókn viselik. — a — s.

Közgyűlés.

(Folytatás.)

A nov. 28-án tartott városi törvényhatósági bizottsági közgyűlés délutáni üléséről a következőket közöljük. A „Rudolf” lovassági laktnya építési munkái lezámolásának eredménye tárgyában beadott tanácsai jelentés, a mely szerint az építési vállalkozókkal a végleszámlás tárgyában f. évi nov. 21-én a közgyűlés jóváhagyása reményében egységessé tették, tudomásul vétetvén, az egységessé eltoztatott!

Érdekesnek tartjuk e helyen közölni a lezámolás főbb adatait, ezek szerint lesz a vállalati összeg:

1. tervért fizetett 10,500 levonásával a vállalkozók részére részletekben kifizetett 573,099 frt 88 kr.

2. A tégláért levonott 104,609 frt 39 kr.

3. Végkielégítésül még fizetendő 4,864 frt 61 kr. Összesen: 682,573 frt 88 kr., mihez hozzáadva a tervekért levont 10,500 frtot, a vállalati főösszeg kitesz 693,093 frt 88 kr., mely a költségvetésben foglalt 792,974 frt 41 kr. 99,900 frt 53 kral kevesebb; s ha a vállalati 14-2% leengedést, mely a költségvetési összeghez képest 112,602 frt 37 krt tesz ki, a költségvetésből levonjuk, az ekként fennmaradó 680,371 frt 4 kr. vállalati árúnl is a fenti tényleges vállalati összeg a jelentékeny többlet munkák mellett is csak 12,702 frt 84 kral több.

A megállapított 693,073 frt 88 kr. vállalati főösszeg a vállalkozók végleszámláiban követelésbe tett 714,884 frt 33 kral 21,810 frt 45 kral, a művezetőség által elfogadott 697,648 frt 13 kral 4574 frt 25 kral, sőt Fest Vilmos kir. mérnök 2-od izbeni felülvizsgálatának, a kavicsoszási levonások nélkül eredményénél, vagyis 696,284 frt 96 kral is 3211 frt 8 kral kevesebb s e mellett a kavicsoszási, mintegy 3000 frt értékű kavics szállítása által helyreállított, és a kavics jórésze még rendelkezés alatt maradt.

KECSKEMÉTI LAPOK TÁRCZAJA

Theatre parée.*)

(Levél a szerkesztőhöz.)

Írta: Jászai Mari.

Ön kéziratot kér tőlem a „Hét” számára. Az írás nem mesterességem. Azt hiszem tehát, nem tehetek kedvesebbet és hozzáim illőbbet, mintha életem egy ragyogó epizódját mesélem el, a lefolyt nyár egy pompás emlékét, mely Őt, kedves Uram s talán a nagy közönséget is érdekelni fogja egy kevéssé.

Ön bizonyosan értesült a lapokból, hogy mi, a nemzeti színház néhány tagja, a nyáron egy Balaton-egyleti hangversenyt tartogattunk, és hogy én ott ismét Simon Juditot szavaltam. Este, hazajövet, kis szobaleányunk nagy szomorúsággal mondja, hogy hallotta ám, milyen szép verset szavaltam én a nagy „szalába” és hogyha ő azt tudta volna, szívesen vett volna drága pénzen „biletet”, hogy meghallhassa.

Igazán olyan nagyon szeretné hallani, lelkem? Hát jól van, elmondom én azt magának szívesen.

Az én kis szobaleányom nagyra kerekíti kérdő szemeit, hogy nem tréfálok e, és miután biztosítottam, hogy komolyan beszélek, örömben ugrálva köszöni meg ezt a nagy jósgót és könyörög, hogy had hallhassa már akkor a másik két szobaleány is. — A másik kettő, meg a többi is lel-

kem, — mondám — jöjjenek valamennyien, a kik csak hallani akarják. Holnap délutánra a Mangold-ház összes szolgáját és szolgálóleányát ide hívhatják, minél többen lesznek, annál jobban örülök.

Nos, biztosítottam, kedves uram, hogy egy preméremet sem vártam nagyobb igaztossággal, mint ezt a nevezetes délutánt. Minél inkább közeledett az idő, annál inkább éreztem, hogy nagy feleletet vállaltam magamra. Képes leszek-e magamat megértetni e primitív lényekkel, a kik művészkedést még nem ismernek és tudok e majd nekik elég egyszerűen beszélni? Éreztem, hogy itt a legkisebb pathos is neveltségessé válhatik. S ha képes is leszek úgy beszélni, hogy megértessenek, tudok-e emelkedettséget vinni szavalatomba, fölöröme őket röpietni abba a magasabb, bővebb légkörbe, hová engem emelt a költészet, mikor oly együgyű voltam, mint ők?

Három óra: az első bátortalan kopogás. Az ajtó nyílik, és bebújik rajta egy szék, utána egy pár szem kandikál be, mely engemet keres és engedelmet látszik kérni a belépétesre. Aztán ismét elől egy szék és utána egy leányzó, egy szék, egy leány, egy szék, egy leány, és utánuk tíz, aztán még tíz, főhéher kötevényekkel, tisztán, esinosan valamennyi. Ezek után sompolygott még félénken egy pár férfissel, szintén az ünneplőjében, kik a lányok mögött állottak meg. Az egész kis serog bizonyos illedelmes, ünnepi hangulatot hozott magával, mely nagyon megnyugtatót.

Félkörben helyezkedtek el. Leghátul, egy óska kanapén, az egész Vizvári család szorult össze, a kik szintén „bekéredzkettek” és kigyuladt arokkal néztek bennünket. Nem ők voltak a legnagyobbak, mint később Jolan biztosított, mert „ilyen studium” mint mondá, nem mindnap akad.

Főlelkedtem cofferemről, és introductio gyanánt elmondtam, hogy én most Simon Judit asszony történetét fogom előadni. Es elkezdtem. Bár láthatta volna, hogy ilt egyszerre valamennyinek a lelke a szemebe! A legtöbbször előrehajlott, — tekintetét rém fészesztette, és így maradt végig, még anyai időre sem fődven el szemet, hogy könyeit eltörülje. A fölemelt kötény, a nagy megindulás következtében, tele útban megállt, és a könyek szabadon folytak végig a „közönség” mind a két orcáján. Csupa megtévesztül érzés lett valamennyiök. Csöndes zokogás kísérte átmelegedett hangomat, már nemesak a lányok, a férfiak is, már Vizváriék is sirtak. Egy kis szöke szép leányunk félelmesen meredek rám a szemem, míg a sirás torkán akadt, a megtévesztül rémület volt, mintha féltve őrzött titkát beszéltem volna ki a világnak. Egy másik összekolesolta a két kezét s úgy szoritotta a melléhez, hogy csaknem zihált tőle a lélekzete; egy erős piros arcú leány, nagy vörös kezeivel mind az álla alatt kente azt a szeméből patakzó forró könyeket — s végre magam sem birtam tovább erővel és a Judit utolsó beszédét természetes, igazi zokogással jajgattam el. Soha sem én, sem más nem

fogja többé Simon Juditot úgy szavalni, mint én itt ezen a délután, mert ilyen alkalom egyszer kerül egy művész életében.

Csak éppen, hogy betudtam fejezni, már nem birtam volna tovább. Egy percznyi szünet következett, mely alatt mindnyájan föllelegztünk — aztán történt valami, melynél kedvesebb sohasem fogok megérni: hogy írjam ezt le? Csak legalább ezt látta volna! Olyan jutalom számomra; a minővel még soha sehol sem tisztelték meg! Mintha egy delejes vonásnak engedelmeskedtek volna valamennyien, ezek az emberek, a kik máskor a ruhámat sem merték volna érinteni, egyszerre meghrohtak és elkezdtek csökolni ki hol ért, az elsők csak a kezeimet, azután a ki már azokhoz nem jutott, fölőbb a karjaimat, vállamat, mellemet, ruhámat, a hajamon is éreztem forró lehelletüket. Egyformákká, lettünk mert — megértettek. Aztán cöndesen, gyérülő zokogással, lassankint eltávoztak, félkezeikkel még szemeket törölgetve, a másikkal pedig nesztelenül hönk alá fogva a becipelt székeket.

Ezen szívekben örök nyomot fog hagyni az ön lelkének lehellete. De bennem is örök nyomot hagy e gyönyörű óra, mely összes sikereim közt a legnagyobbakat, a legmeghatóbbat hozta meg számomra.*)

*) Azon közel való viszonyról fogva, melyben e lap szerkesztése az érintett költemény szerzőjéhez áll, csak néma csodálatunkkal adódhatunk a nagy művésznem. Valószínű, hogy e történet is azon adomák közé fog sorakozni, melyek helyet kérnek az emberek emlékezetében. Garrick abécéje mellett Jászai Mari „theatre parée”-je . . . Szerk.

A fogyasztási adók és italmérsi jog bevételeire a maximális összeg meghatározásával, bizottság küldetett ki.

A egyszerű kinestári könyvvitel behozatala folytán vezetendő könyvek mintái bemutatattak, megállapították.

A monostori közlegelők szelének szabályozása folytán keletkezett földesúri eskők eladattak.

Nagy Lajos ügyvédnek a szentkirályi földje szomszédságában fekvő fölösleges útrész 125 rft holdankénti becsértékben eladati határozatot.

Az úrréti iskola czéljára szükséges 2¼ hold föld 250 rft holdankénti vételárért Tóth István és nejétől megvett.

A talfai tanítóföld kiegészítésére szükséges 1 hold föld a közvetlen szomszédos özv. Kónya Józseftől 400 rft-ért megvett.

A Török Imre, Katona István, B. Tóth Imre által felkért eskőföldök, úgyszintén az alsó szarkási csőszföld eladásának tárgyalása a jövő közgyűlésre tüzetett.

A városi tisztviselők és egyéb rendszeresen alkalmazottak fizetésének havi előleges részletekben való kiadása tárgyában tett tanácsi jelentés, jóváhagyó tudomásul vétetett.

A nagyréti földek haszonbérbeadása iránt megtartott árverés eredménye — mely a lejárt haszonbérletnél kedvezőbb — elfogadtattott.

A Fecske- és Fehér-útzak közötti térnek szabályozás útján a szomszéd telkekhez csatolása tárgyában beadott tanácsi javaslat elfogadtott.

Rösler Lajos mintarajzatonai növények részére a f. iskolai évben 50 rft segély szavaztatott meg.

Fuermann József kérvénye a zálogüzletben szedhető kamatok meghatározása tárgyában pártolólag terjesztetni határozatot.

Ij. Vörösmarty János vásári italmérséjog helyi bérleti összeg elengedése iránti kérelmének hely nem adatott; s végre

Zagonyi Ferenc adópenztárnoknak orvosi bizonyítvány alapján egészsége helyreállítása végett két havi szabadságát engedélyeztetett.

Pusztuló freskók.

A szíves olvasónak bizonyára feltűnhetett már többször a Mária-kápolna egyszerű, de kies fekvésével; ha nem is zarandokolt ki oda búcsú alkalommal, de ha esetleg arra vitte útja pl. az állami szállótelepre, sőt nem csak nekünk, e város lakóinak, de tán még inkább feltűnt az arra hajtatott idegennek, pedig ilyenek újabb időben, mióta t. i. az állami szállótelep létesült, nem ritkán haladnak arra el. Ez a kies kis kápolna valóban több figyelmet érdemelne, mint a minőben tényleg részesül. Ha nem is keletkezésének történetétől fogva, mely itt az alkalommal nem akarunk fejtegetni, tán alkalomlag még lesz módunk abban, hogy azt is felmelegítsük, de említtet kies, árnyékos környékénél, még inkább pedig beleszéljünk. A belső: szakértő vizsgálat meglepik az igénytelen külsejű kis kápolnának falait borító falfestmények. És méltán megtehetik, mert hogy ilyenekre talált, arra korántsem volt elkészülve. De méginkább elotloga a megpelített szemlélőt a sajátát érzete, ha látja, mennyire pusztulásnak indultak, azok. Van dák ezeknek pusztítását látja, melyek valamikor nem állottak messzelelő neki menni az elhalványt képeknek, hogy így majd fehéren tán szebb leszzen a kápolna belseje. Jó régen történtett ez az „szépítés”, de az egész díszítés a tempera-modorban festett képek szépen keresztül törtek a mészkőre alul, mely most mintegy fátvöl borítja azokat. A képek a kápolnával egy időben készülhettek és festett keretiek, de meg az egész díszítés is rokokó ízlésre vall. Nos ezekért a képekért halálós vétek, hogy elpusztulnak; mert bár nem műremek, mégis nem közönséges kére vallának, noha adat hibájban hirtelen meg nem mondhatjuk, kitől vannak. Az alakok izomzata, draperiája szép tanulmányokkal van megfestve, az egyes képek ügyesen megszerkesztve. A belépőtől jobbra mindjárt egy sajátos kompozíciójú kép van és pedig sz. Mária családja. Az alvó Dávid király szívéből messze elzúgta a nő, ágáin koronákkal, közepén pedig Máriának alakjával. Különösen Dávidnak alakja sikerült és keleti öntönynek draperiáját ki kell emelnünk. Aután egyik hirtelenjén oszlopon keresztelő sz. János alakjával találkozzunk; róla bátran állíthatjuk, hogy mesterien van megrajzolva. Kár hogy a barbár kéz pusztítása ennek a képek leginkább ártott. A szentélynek két falát a főoltártól két oldalt Mária életéből vett jelenetek díszítik, és pedig jobbról az angyali üdvözlést, balról pedig amint a pásztoroknak tartja imádsára a kis gyermek Jézust. Mindkettőről szintén csak elismeréssel szólnunk. Különösen ki kell emelnünk a

mozdulatok plasztikus voltát. Utóbbi képen van az a bizarr különlegesség az imádsára siető pásztornál, melyről a szíves olvasó tán hallhatott említést tenni, t. i. pásztor oldalához tűzve látszik egy pipa. Naiv anazonizmus; de az is áll, hogy valami későbbi kéz munkája lehet, mert technikája merőben előt. Az egész kápolna belseje számalmas elhanyagoltságra mutat. De tekintve a kopott aranyozásoktól, az üsz-zörtör ereketartóktól stb. leginkább az elavult falfestmények tesznek a szemelőre tájalmas benyomást. Szívből lehet azokat sajnálni; és annival is inkább sajnálhatjuk, mert városunk műkincsek tekintetében nemcsak hogy hátramaradt, de egyáltalában nem is rendelkezik ilyenekkel. Nemelyik oltárképeinket említhetünk fel, de mit szólnak a nagytemplom impozáns külseje által várakozással telten belépő szemelő azon két izléstelen szoborra, melyeket a hívők kegyelelte újabb időben a szentély rúcsa mellé állítottak. Bizony, inkább el kellett volna azokat valamely más, szemelőre eső helyre rejtetni, nem pedig a kisse tisztultabb izlés bosszantására oda kiállítani, a hol vannak. Nem tartozik ugyan szorosan tárgyunkra, de el nem mellőzhetjük, hogy eszmétársítás folyamán szobá ne hozzuk a két szobrot melyekért halálós vétek volt azt a sok szép száz forintokat külföldre küldeni. Mintha még nem is volnának; magyar művészek és magyar művészet, hadd vándoroljon a legmagyarabb város lakóinak pénze külföldre az izléstelen silány-szűkület, melylyel ott nem átalának egy szent eszmét szentségtelen kufársággal megsérteni. Izléstelen festett szobor csakis tangangót járó táncosnőről járja mai napig meg, mint az pár évvel ezelőtt az országos műtárlaton kiállítva láttuk. Most, pedig tárgyakra visszatérve, felhívjuk a kath. egyháztanács és általán a hívek szíves figyelmét a Mária-kápolna falfestményeire. Mentés meg azokat, míg nem késő. Hallomásunk szerint a nevezett kápolna kibővítése is előzetatik; nézetünk szerint nem volna szabad az alkalmat a falfestmények helyreállítására nélkül elszalasztani; sőt az utóbbi fontosabbnak tartjuk, mint az előbbi. Néha házza száz forinttal e falfestmények ismét helyreállíthatóak lesznek és városunknak kevés műkincsei közül a nem legutolsókat mentették meg és azok ide szép színekkel a miértőt széperzékének gyönyörködtetésére Dr. Szombathy István.

Színház.

Szombaton, nov. 30-án. A titkos csok-operette-újonság adatott. Zeneje ugyan nem oly fülbemászó, hogy első hallásra megragadná a hallgatót, de azért nemcsak szép, hanem művésziesszen van kidolgozva és minél többször hallja az ember, annál jobban tetszik. Meséje vázlatban a következő: D' Heronville René vikont (Szigethy Mari) megszereti és nőül akarja venni Bertin Lolott divatáránst (Zombory I.), de előléle családja, különösen az öreg marquis (Timárné Róza) ellenzik a házasságot mindaddig, míg a furtangos Lolott-nak sikerül az öreg marquisné hajdani botlásának titkával kibékíteni és beleegyezésre bírni. Zombory I. mellett díszesrezen említhetjük meg Timárné jellemző alakítását. Szigethy Mariól volt alkalomunk mári ki jelenteni, hogy ő igen kedves jelenség és szerepkört szeretetreméltósággal tölti be, most sincs okunk e kijelentésünket megbánni, mert Szigethy Mari a közönség is annyira kedveli, hogy már színpadra léptekor is megtapsolja. Eneklése azonban nincs arányban játékaival. Dobó természetesen hó maradt önmagához. Viola (Tankréd lovag) szerepét ügyesen és kellő élénkséggel adta. Asztalosnak (Morángis) éneke jobban sikerült mint játéka.

Vasárnap, f. hó 1-én Szigethy „Csókás” elevenítették fel. Ezen darab tipikus jellemei, ha jó képviselőkre akadnak, még mindig szívesen látott vendégek színpadainkon. Ezt tapasztaltuk ez este is. Viola a czimszerepben határozottan jól alakított, szépen is énekel, habár eleinte a dalhangjának eltalálásában bukkácsolt. Zombory Ilona (Rózi), gyönyörűen énekel, gyors szaválásában azonban nem volt elég színes. Díszesre kell megemlítenünk Dobót (Márton gazda). Pestit (Bálint gazda), Krémert (Bence) és Tukorayt (George), kit nagyobb szerepben is szívesen látnánk; végre a három részeg asszonyt Sz. Polgár Klára, Dobóné és Timárné Róza, kik játékkal rendkívüli derűséget idéztek elő. Eöry kezdő, de nem tehetségtelen színeszt mutatott.

Hétfőn nép- és gyermekelőadásul „II. Rákóczy Ferenc tótság” mutattatott be. A darab választását nagyon helyeselnék, az előadást díszesrehetjük. Leginkább jeleskedtek Krémér a czimszerepben, Pártos Etel (Amália). Sz. Polgár Klára (Zrinyi Ilona), Dobó (Kintilius) és Pesti (Zrinyi Boldizsár).

Kedden Csiky Gergely színműve „A

sötét pont” ismét élvezetes estét nyújtott. A darab maga színpadunkon ismeretes lévén csak az előadásról szólnunk. Ez pedig a lehető legjobban sikerült, kár, hogy több nem néztek meg. Az est koszoróját Pártos Etelnek (Albi Lidia) itéljük, ki hosszú, nehéz szerepét következetességgel és mély érzéssel játszotta. Mellette Olasz né (Kézdiné) élvezetes emelendő ki. Különösen a második felvonás páros jelenése Lidával, hol az egyik jóvá nem tehető bűnének tudatában, a másik pedig az anyai szívet süjtő csapások terhe alatt összereszkad, nem egy néző szeméből könnyeket csalt ki. Pesti (Pama) a jölelkű, ragaszkodó öreg megváltozott hüleggel alakította. Krémér (Balkányi Béla) a szerelmes ifjú szerepében kitágultalannul játszott.

Szerdán „Ideges nők” francia vígjáték nagyobb számú intelligens közönséget vonzott a színházba. A darab meséje röviden ez: Egy ideges anyós addig ingerli vejét, míg ez öt kitüasztja házából. Az ideges feleség e miatt válni akar és az ellenző férjét az által akarja a válásra kényszeríteni, hogy kijelenti, mikép az első név tulajdonosának, kit a czimtarban talál, karjaiba vetvén magát, hűtlenné lesz. A sors egy cukrászt ért. A menyecske oda is megy, öt követik férje, anyja és atyja és itt kezdődik a komikus jelenetek, a félreértések és tévedések esomója, melyet ismét csak az anyós old meg szerencsészen. Mondanunk sem kell, hogy a darab szellemes, erősen pikáns. A közönség jól mulatott, folyton nevettek. A minden tekintetben kifogástalan előadás csak emelte a hatást. Pártos Etel az ideges nőt kitűnő alakításban mutatta be. Timárné valóságos anyós volt. Krémér emelében találta magát, igen jól játszott. Dobó, a szerelmes cukrász sűrűn megnevettette a közönséget, Szigethy Mari és Tukoray is helyt állottak.

Csütörtökön „Nebánt virág” ment harmadszor.

Referens.

KÜLÖNFÉLEK.

— A november 28-iki törvényhatósági közgyűlés által az italmérsi jog kibérlésére kiküldött bizottság f. hó 2-án tisztelgett a pénzügyminiszter úrnál. A küldöttégből csak Ugron Gábor képviselő úr maradt el; Dr. Horváth Ádám képviselő úr a küldöttégek a pénzügyminiszterium épületében várta ugyan, de sajnos, hogy a kecskeméti ügyek elődjához ő sem mehetett el. Ebből csak azt nem értjük, hogy miért panaszokdunk a képviselő urak, hogy a város önké közbenjárásra fel nem kéri.

— A **kegyes-tanítórendi studium** ének- és zenekara f. hó 3-án a ház köztisztelőben álló főnökek fel. Szabó Ferenc úrnak névelőnépén, ennek tisztelőre ének- és zenedarabokat adott elő. Díszesre és elismerés illetti a studium tagjait úgy a házfőnök iránt nyilvánított tiszteletét és halálukért, mint azon ügyességükért, melylyel az egyes ének- és zenedarabokat előadták.

— A **Korcsolyázó Egyesület** jégpályája ma nyílik meg. A jég sport kedvelői részére a saison időjárását Gyenes és Katona Dező urak üzleteiben kitétt zászlók fogják jelezni.

— **Zeneestély.** A kecskeméti zenekedvelők egyesülete f. hó 23-án a Beretvas fogadó termeiben tartja harmadik zeneestélyt, melyre a közönség figyelmét előre is felhívjuk.

— A **Testgyakorló Egyesület** f. november hó 30-án a Beretvas-fogadó külön termeiben sikerült ismerkedési estélyt rendezett, melyen az athleták a vendégekkel együtt mintegy 50-en vettek részt. Talán főlegesleg is említenünk, hogy alkalmi felköszöntőkben nem volt hiány, melyeknek sorát Dr. Seless József, mint az athleták elnöke nyitotta meg; utána szolt Lestár Péter polgármester, éltette az egyesület eszméjét és ennek buzgó végrehajtót. Beszéltek még Koritsánszky János és dr. Vozári. A kedélyes estély csak a késő éjjeli órákban ért véget.

— **Halalozás.** Öszinte részvételt sztoznak a gyászban, mely Patakyl Imre, köztisztelőben álló rajtanárt és iparisikolai igazgatót érte. Edes atyja Patakyl Fábán, Moson megye érdemeiben gazdag állásánja életének 70. évében meghalt. Haláláról a megyei tisztikar is adott ki gyászjelentést. Adás és béke poraira!

— **Seeman Kálmáné.** (Vörös Erzs) művészetét mennyire méltányolja a fővárosi sajtó is: igazolja ezt a fővárosi lapokban a budapesti őszi kiállításra küldött képeiről írt következő kritika: „Egyike a legtehetősebb képrónoknak Seeman Kálmáné (Vörös Erzs). Két kisebb festmény látható tőle: „Mocsár Alpar környékéről” és „Kecskeméti-vidéki juhász”. Mind a kettőn látszik a természet élénk benyomása, a gondos tanulmány és a dícséretre méltó törekvés, a nyert benyomások mentől közvetlenebbül s lehetőleg széles esztetkezéssel adni vissza a részletek gondos megtartása mellett. Mint halljuk, a városunk által megrendelt

művét, a mely Hornyik János volt főgyűzőnkét ábrázolja, napokban fogja befejezni s a városi bizottságnak bemutatni.

— **Körvádaszat.** A kecskeméti vadász társulat folyó évi december hó 1-én Jakabon körvádaszatot rendezett, mi a hirtelen beállt időváltozás, és társulati tagok részvételére folytán, nem igen sikerült. A vadászaton részt vett, az idő viszontagságaitól nem féltó nímródok csak 27 tapsi fülest küldtek a másvilágra. A társulat legközelebbi vadászata a Szikrában december hó 21 és 22. napján fog megtartani.

— **A közbiztonság érdekében** felhívjuk a háztulajdonosokat, hogy házaik előtt a járdákat hamuval vagy homokkal hintsek be. Igazán szegényes dolog, hogy alig találni egy pár járdát, hol erről a mostani sikos időben gondoskodva lenne. A retinens házigazdákkal pedig a rendőrség volna hivatva annak módja szerint előbánni.

— **Hymen.** Bogoss Endre, m. kir. államvasúti hivatalnok, Bogoss Endre, kir. törvényszéki bíró fia, eljegyezte Maixner Valéria kisasszonyt Aradról. Tartós boldogságot és megelegedést kívánunk e frigyre, melyről a következő jelentést vetjük: Bogoss Endre királyi törvényszéki bíró, s neje Sikari Kovács Róza örömmel tudatják fiúknak, Bogoss Endre magyar királyi államvasúti tisztnek, Maixner Valéria, Maixner Károly magyar királyi államvasúti főüzletvezető, s neje Forcher Charlotte leányával történt eljegyzését.

— **A Kecskeméti-Tiszazugai vasút** előmunkálati engedélyese Fechtig báró az előmunkálatokat mint értesülést megkezdette. Legközelebb a városi tanácshoz beadott kérvényében a határban eszközendő mérési munkálatokra az engedélyért folyamodott, mely mint hisszük, neki meg is fog adatni.

— **Nyilvános számadás.** A kecskeméti jótékony nöegyvet által f. évi november 23-án megtartott Katalin estély alkalmából utólag szívesek voltak adakozni: Kiss Aladárné úrnő 1 rft n. tisz. Mészáros János úr 1 rft és a nöegyvet egy jó akarája 2 rft összesen 4 rftot. Fogadják adományaikért az egyet köszönetét.

— **Táncztanítás.** Bodnár Sándor fővárosi táncztanító városunkba érkezett. A nálunk bemutatott okmányai és ajánlatai alapján őt városunk intelligenciájának melegen ajánlhatjuk. Nevezett táncztanító nem fog nyilvános tánczikolást szervezni, hanem csak magán oktatással ohajtana foglalkozni városunk intelligens köreiben. Lakik özv. Bátky tanítóútnél.

— **A Népmozgalmi kimutatás.** A tisztifőorvosi hivatal kimutatása szerint a folyó évi november 24-től 30-ig született 42 gyermek, ez idő alatt elhalt 17 egyén. ekként a szaporulat 25. A folyó évi Január hó 1-től november hó 30-ig, tehát 11 hó alatt a népesség összesen 663 szaporodott, mi a mult évhez viszonyítva igen kedvező eredményt tekinthet.

— **A Hét** holnap adja ki első műtánczyamat és má a szerkesztő-kiadó szíveségből azon kedvesi helyzetben vagyunk, hogy olvasóinknak már ma érdekes mutatóvánt adhatunk e lapból, melyet sajtó és közönség egyaránt nagy érdeklődéssel várnak. Csaknem kivétel nélkül nagy előkelő nevek szerepelnek az első számban. Gróf Csáky Albiné, a miniszter neje széleslelesen eszev a „salon” történetéről. Jókai Mór egyik legkedvesebb humorizkjét mondja el a maga utóéletetlen zamatos nyelvén. Dóczy Lajos, a „Csók” híres szerzője maró günynyal és finom persiflageval beszél el, hogy volt ő egy napig akadémikus. Palszky Ferenc a műtárlatról ír. Jászai Mari egy bájos epizodot mesél művészi pályájáról. Bartók Lajos egy kis dallal gyarapítja a „Hét” tartalmát és végül a szerkesztő Kiss József, a balladák egyetlen művelője, legszebb alkotásainak egyikét mutatja be itt először, az ismeretlenül is már híressé vált: Roboz Agnét. Van azonban ezeken kívül még a lapnak számos érdekes közleménye, melyekről valamint a lapról általában megjelenése után fogunk bővebben írni. Reméljük, hogy a nagy közönség e lap iránt is oly élénk rokonszenvet fog tanúsítani, mint a költő eddig megjelent önálló műveivel szemben tanúsított. A Hét előfizetési ára félre 5 rft, negyelve 2 rft 50 kr. Az előfizetési pénzek Hornyánszky Viktor akademiái könyvkereskedőhöz intézendők.

— **A helyi szegény őr. gyermekeket segélyző egylet** által november hó 20-án rendezett hangverseny alkalmából felülhíztettek: Schwarz Márton (Temesvárról) 5 rft, egy névtelen 5 rft. — Dr. Schwarz László 3 rft, Kohn Gáborné 3 rft. — D. A. 2 rft 40 kr. — özv. Schweiger Fülöp 2 rft, Brachfeld Sándorné 2 rft, özv. Fleischer Bernáthné 2 rft. — Ungár Salamon 1 rft 80 kr. — D. I. 1 rft 40 kr., N. N. 1 rft 40 kr. — Schwab Lévi 1 20 kr. Szilágyi Ignác 1 rft 20 kr. Hacker Ferenc 1 20 kr. — Csüllag Sámuel, Fener Jakabné, Behr Mór, Lóvy Gyula, Lóvy Ernő, Fuchs

